

СВѢТУЛКА

ДѢТСКО СПИСАНИЕ СЪ КАРТИНКИ.

Въ трена.

Иванчо и родителитѣ му пжтуваха по желѣзницата за София. Въ сжщия вагонъ срѣшу тѣхъ бѣ седналъ единъ господинъ.

— Мамо, мамо, я погледни! Я вижъ този господинъ какъ дрѣме и какъ клюма глава като пиянъ!... Ето на, тропна си главата о дѣскитѣ! Иванчо показваше съ прѣстъ и се смѣеше на сънливия господинъ.

— Не бива да се смѣешъ, синко! строго каза баща му. — Знай, момче, че този господинъ е *лъкаръ*: цѣла нощъ, безъ да мигне, той е прѣкаралъ при постелята на едно много болно дѣте. Избавилъ той болното отъ смъртта, но, както виждашъ, много се уморилъ и отслабналъ...

Иванчо нищо не отговори. По лицето и по очитѣ му, които изведнѣжъ станаха сериозни, се виждаше, че той разбра вината си.